

ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมตัว ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การทรมานและการกระทำให้นुकคลสูญหาย พ.ศ. 2565¹

จำสืบตำรวจณัฐพงศ์ มานะพัฒน์พงศ์²

เนื่องจากในช่วงก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุกคลสูญหาย พ.ศ. 2565 การซ้อมหรือการกระทำอย่างอื่นที่เป็นการทรมานทำให้นุกคลที่อยู่ในระหว่างการควบคุมตัว ขอมรับสารภาพในชั้นจับกุม หรือการอุ้มพาตัวนุกคลอื่นไปในสถานที่ลับโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อประการหนึ่งประการใด ถือว่า เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของนุกคลที่อยู่ในระหว่างการควบคุมตัว และการกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นการทำให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่เริ่มต้นในชั้นจับกุม แม้ผู้เสียหายจะดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ที่ได้กระทำการละเมิด แต่ก็ยังไม่มืบทกฎหมายใดเป็นการเฉพาะในการลงโทษผู้กระทำผิดได้ การกระทำดังกล่าวจึงส่งผลต่อผู้เสียหายเป็นอย่างยิ่ง และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ไม่ได้กำหนดกรอบในการปฏิบัติอย่างชัดเจน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ปัจจุบัน ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา 28 วรรค 4 ได้บัญญัติในเรื่อง ห้ามไม่ให้มีการทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรม แต่การลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้ แต่ในประเทศไทยก็ไม่เคยมีพระราชบัญญัติหรือการเขียนไว้ในกฎหมายใดเลย ที่ได้กล่าวถึงการซ้อมทรมานโดยเจ้าหน้าที่รัฐ รวมไปถึงไม่ได้รับการเยียวยาจากการกระทำนั้น โดยกฎหมาย ที่ใกล้เคียงที่สุดที่ฝ่ายผู้เสียหายที่ถูกกระทำมักจะใช้ในการยกขึ้นอ้างในชั้นศาล เมื่อมีผู้ที่อยู่ในการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่รัฐ และเชื่อได้ว่า เจ้าหน้าที่รัฐได้อาศัยอำนาจในทางกฎหมายข่มขู่หรือบังคับให้ขอมรับสารภาพหรือไม่ให้กระทำใด ๆ โดยมีทำให้เกิดความกลัว คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 90 ซึ่งมีใจความในเรื่อง การคุมขังนุกคลโดยมิชอบเพื่อใช้เป็นข้อกฎหมายในการต่อสู้เพื่อสิทธิและเสรีภาพของฝ่ายผู้เสียหาย และการกระทำอันโหดร้ายดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความที่ไม่ปลอดภัยในสังคม

ปัจจุบัน ณ วันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2565 ประเทศไทยได้มีประกาศในราชกิจจานุเบกษา บังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุกคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ที่ได้กำหนดมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมตัวผู้ถูกจับ และในการเข้าจับกุมหรือควบคุมตัวนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องมี

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมตัว ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุกคลสูญหาย พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.มัลลิกา พินิจจันทร์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสุวรรณ และรองศาสตราจารย์กัทร กำประเสริฐ

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การพัฒนารูปแบบยุทธวิธีในการเข้าจับหรือควบคุมตัว เพื่อที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายและป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้จับหรือควบคุมตัว โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องปฏิบัติตามมาตรการเพื่อป้องกันการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย เพื่อยกระดับและเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 ยังไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ครอบคลุมถึงการกระทำที่ให้ความหมาย การกระทำทรมาน หรือการพยายามกระทำการทรมาน รวมไปถึงการได้รับการตรวจร่างกายโดยแพทย์ก่อนมีการส่งตัวให้พนักงานสอบสวนในพื้นที่เขตรับผิดชอบสำนวน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชน จึงทำให้เกิดปัญหาที่ต้องนำมาศึกษาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำจำกัดความหมายของคำว่าทรมาน ตามมาตรา 5

มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือนุคคลที่สาม
- (2) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือนุคคลที่สาม

(3) ข่มขู่หรือขู่เชิญผู้ถูกกระทำหรือนุคคลที่สาม

(4) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน”

เนื่องจากหลักกฎหมายดังกล่าวนี้ กฎหมายระบุอย่างชัดเจนในเรื่องของ นุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำการใดให้เกิดความทรมาน ต่อผู้ที่อยู่ในการควบคุมตัว เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล ไม่ว่าด้วยการวิธีการข่มขู่หรือขู่เชิญ ให้ผู้ถูกควบคุมตัวเกิดความกลัวหรือเลือกที่ไม่กระทำการในรูปแบบใดเลย เพื่อให้ผู้ถูกควบคุมตัวยอมรับคำรับสารภาพ จึงเกิดปัญหาในการจำกัดความหมายของการกระทำการทรมานโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ด้วยประการใดให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานร้ายแรงแก่ร่างกาย และจิตใจ ไม่ได้กล่าวถึง ลักษณะรูปแบบ หรือวิธีการใดเลยเพื่อจะบ่งบอกถึงความหมาย ขอบเขตของการกระทำการทรมานอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เสียหายสามารถฟ้องร้องทางศาลและยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นศาลถึงพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ได้กระทำต่อตนเองหรือนุคคลที่สามได้พบเจอ และเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐได้รับความเป็นธรรมในเรื่องของการกระทำที่ไม่ใช่การกระทำทรมาน

2. ปัญหาเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลผู้ถูกควบคุมตัว มาตรา 23 อนุ (6)

มาตรา 23 (6) บัญญัติว่า “ในการควบคุมตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวโดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(6) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว ก่อนถูกควบคุมตัว และก่อนการปล่อยตัว ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว จะต้องระบุถึงสาเหตุแห่งการตาย และสถานที่เก็บศพ”

เนื่องจากหลักกฎหมายดังกล่าวนี้ ระบุถึงการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ควบคุมตัวผู้ที่ถูกจับก่อนส่งตัวให้พนักงานสอบสวนที่มีเขตอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในคดี การส่งตัวผู้อยู่ในการควบคุมตัวนั้นจะต้องมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัวก่อนถูกควบคุมตัว และก่อนการปล่อยตัว เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นเหตุให้ผู้ถูกควบคุมตัวได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจได้ โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้บันทึกข้อมูลโดยตรง แต่ก็ยังคงมีประเด็นในเหตุการณ์เข้าจับผู้กระทำความผิดซึ่งมีการต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ อาจทำให้เกิดบาดแผลตามร่างกายทั้งภายนอกและภายในร่างกายของผู้ถูกควบคุมตัวได้ การบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว จึงเกิดปัญหาในการบันทึกข้อมูลทางร่างกายหรือจิตใจก่อนควบคุมตัวและหลังปล่อยตัวออกมาจากการทำการของรัฐ เป็นความจริงหรือไม่ โดยเจ้าหน้าที่ผู้บันทึกข้อมูลไม่ได้มีความสามารถเฉพาะในเรื่องตรวจร่างกายและจิตใจอย่างเชี่ยวชาญเหมือนกับแพทย์ และอาจเกิดเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบันทึกข้อมูลที่ไม่ถูกต้องลงไปได้ จึงต้องมีการตรวจโดยแพทย์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทรามาน ตามมาตรา 35

มาตรา 35 บัญญัติว่า มาตรา 35 ได้บัญญัติไว้ว่า “ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรามานตาม มาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท”

เมื่อเกิดการกระทำที่เป็นการทรามานโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำใด ๆ ตามที่บัญญัติในมาตรา 5 ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ข่มขู่หรือขู่เข็ญผู้ถูกระทำหรือบุคคลที่สาม หรือลงโทษผู้ถูกระทำ เพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือบุคคลที่สาม และการเลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกควบคุมตัว ได้เป็นความผิดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำผิดสำเร็จแล้วในบทมาตรานี้ จึงเกิดปัญหาที่ว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันผลที่เกิดจากการกระทำที่เป็นการทรามาน และกำหนดบทลงโทษที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามีอัตราที่น้อยเกินไปสำหรับการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ละเว้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำที่เป็นการทรามาน และในเรื่องของการการละเว้นเพื่อป้องกันผลจากการกระทำการทรามานผู้ถูกควบคุมตัว จึงเป็นปัญหาที่สำคัญ

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมตัว ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้นุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565 เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสร้างความเป็นธรรมให้แก่ทั้งฝ่ายผู้ถูกควบคุมตัวและฝ่ายเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำจำกัดความหมายของคำว่าทรมาน ตามมาตรา 5 เห็นควรให้แก้ไขมาตรา 5

เดิม มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือ ความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (1) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือนุคคลที่สาม
- (2) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือนุคคลที่สาม
- (3) ข่มขู่หรือขู่เชิญผู้ถูกกระทำหรือนุคคลที่สาม
- (4) เลือกลปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน”

แก้ไขเพิ่มเติม โดยมีการกำหนดบทนิยามของการกระทำที่มีลักษณะเป็นการกระทำทรมาน มีการเพิ่มเติม มาตรา 5/1 บัญญัติว่า “การกระทำทรมาน หมายความว่า

(1) การกระทำทรมานร่างกายบุคคลที่อยู่ในความควบคุมตัว ได้แก่

1. การตีซ้ำ ๆ การตีหรือกระแทกที่ศีรษะ การชก การเตะ การฟาดด้วยกระบอง หรือด้ามปืนยาว หรือวัตถุอื่นอันคล้ายคลึงกัน และการกระโดดย่ำบนท้อง

2. การบังคับให้อดอาหาร หรือบังคับให้รับประทานของบูดเน่าสั่วของเสียของมนุษย์ และสสาร หรือสิ่งอื่นซึ่งไม่ได้บริโภคกันตามปกติ

3. การช็อตด้วยไฟฟ้า

4. การจี้ด้วยบุหรี การจี้ด้วยแท่งโลหะไฟฟ้า น้ำมันร้อน กรด โดยการขโมยพริกไทย หรือสารเคมีอื่น ๆ บนเยื่อผิวหนังในช่องจมูกและปาก หรือใช้กรดหรือเครื่องเทศเผ็ดร้อนต่อบาดแผลโดยตรง

5. การกดหัวจมน้ำ หรือในน้ำเน่าของเสีย น้ำปัสสาวะ อาเจียน และ/หรือเลือด กระทั่งอยู่ในภาวะขาดอากาศจนสำคัญ

6. การมัด หรือบังคับให้อยู่นิ่งไม่ไหวติง และการบังคับให้อยู่ในท่าทาง ที่ทำให้ร่างกายเกิดความตึงเครียด

7. การข่มขืน และการล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งรวมถึงการสอดใส่วัตถุแปลกปลอมไปในอวัยวะเพศ หรือทวารหนัก หรือการทรมานโดยใช้ไฟฟ้าต่ออวัยวะเพศ

8. การทำให้พิการ หรือการตัดอวัยวะสำคัญของร่างกาย เช่น อวัยวะสืบพันธุ์ หู ลิ้น หรือส่วนอื่น ๆ

9. การทรมานทางพัน หรือการบังคับถอนพัน

10. การดึงเส้นนิ้วมือ

11. การให้ทนต่อสภาพอากาศที่เลวร้าย เช่น แดดร้อน และหนาวเย็น

12. การใช้ถุงพลาสติก และวัตถุอื่นใดคลุมศีรษะจนขาดอากาศหายใจ

13. การใช้ยาซึ่งกระทบต่อจิตประสาท เพื่อเปลี่ยนแปลงการรับรู้ความทรงจำ ความรู้ตัว หรือ

เจตจำนงของบุคคล เช่น

1. การใช้ยาเพื่อกระตุ้นให้สารภาพ และ/หรือ ลดขีดความสามารถ ทางจิตใจ

2. การใช้ยาเพื่อกระตุ้นความเจ็บปวดทรมาน หรือกระตุ้นอาการของโรค

14. การทรมานทางร่างกายอันอันคล้ายคลึงกัน และ

(2) การกระทำทรมานทางแก้อจิตใจบุคคลที่อยู่ในความควบคุมตัว ได้แก่

1. การปิดบังตา

2. การข่มขู่บุคคล หรือญาติของบุคคล ว่าจะทำให้เกิดอันตรายแก่กาย ทำให้ถึงแก่ชีวิต หรือ

ทำลายเมดอื่น ๆ

3. การกักขังเดี่ยว หรือในสถานที่ลับ

4. การสอบสวนที่ยืดเยื้อยาวนาน

5. การนำนักโทษไปแสดงในการพิจารณาคดีแบบเปิดเผย การแสดงสาธารณะ หรือการ

ประจานผู้ถูกคุมขังหรือนักโทษต่อหน้าธารกำนัล

6. การทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายอย่างกะทันหันของบุคคลซึ่งถูกจำกัดเสรีภาพจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลนั้นเชื่อว่าตนจะถูกพา ไปประหารชีวิต

7. การทารุณกรรมต่อสมาชิกในครอบครัวของบุคคล

8. การจัดให้ครอบครัว เครือญาติของบุคคล หรือบุคคลที่สาม ประจักษ์ รับรู้ต่อการทรมาน

นั้น

9. การบังคับให้อดนอน/พักผ่อน

10. การประจาน เช่น การเปลื้องผ้าบุคคลให้เปลือยกาย การพาตระเวนประจานในที่สาธารณะ การโกนศีรษะหรือการทำเครื่องหมายบนร่างกายอันเป็นการขัดต่อความประสงคของบุคคลนั้น

11. การห้ามมิให้ติดต่อกับบุคคลในครอบครัว และ

12. การทรมานทางจิตใจ/ประสาทอันอันคล้ายคลึงกัน

ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาน”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลผู้ถูกควบคุมตัว มาตรา 23 อนุ (6) เห็นควรให้แก้ไขมาตรา 23 อนุ (6)

เดิม มาตรา 23 อนุ (6) บัญญัติว่า “ในการควบคุมตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ ต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวโดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(6) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว ก่อนถูกควบคุมตัว และก่อนการปล่อยตัว ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว จะต้องระบุถึงสาเหตุแห่งการตาย และสถานที่เก็บศพ”

แก้ไขเป็น มาตรา 23 อนุ (6) บัญญัติว่า “ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจ ต้องมีการตรวจโดยแพทย์ ก่อนและหลังการสอบปากคำทุกคนที่ถูกจับกุม คัมบัง หรือ อยู่ระหว่างการสอบสวนมีสิทธิที่จะเรียกร้อง ให้แพทย์อิสระและมีความสามารถของตน ได้รับการตรวจร่างกายตามสิทธิของตนเอง หากบุคคลดังกล่าวไม่สามารถให้บริการของแพทย์ของตนเองได้ ให้รัฐจัดหาแพทย์ที่มีความสามารถและเป็นอิสระ เพื่อทำการตรวจร่างกาย กรณีผู้ถูกควบคุมตัวเป็นหญิง ให้แพทย์หญิงเป็นผู้ทำการตรวจร่างกายและจิตใจ หรือหากมีเหตุอันสมควรให้แพทย์ชายตรวจร่างกายและจิตใจก็ได้ เอกสารรายงานทางการแพทย์ที่ลงนามโดยแพทย์ที่เข้าร่วมการตรวจ ให้แนบมากับรายงานการสอบสวนการควบคุมตัว เอกสารดังกล่าวถือเป็นเอกสารสาธารณะ”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทรมาณ ตามมาตรา 35 เห็นควรให้แก้ไขมาตรา 35

เดิม มาตรา 35 บัญญัติว่า “ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาณตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 35 บัญญัติว่า “ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมาณตามมาตรา 5 และ มาตรา 157 ประมวลกฎหมายอาญา ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

การกระทำความผิด วรรคหนึ่ง ได้ลงมือกระทำความผิดแต่การกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปตลอดแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด ต้องระวางกึ่งหนึ่งของโทษ ตามวรรคหนึ่ง

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท”

เอกสารอ้างอิง

กองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์ [Online]. Available URL: <https://iprd.coj.go.th/th/content/category/detail/id/8/cid/10239/iid/232980>, 2567 (พฤษภาคม, 5).

คณะนิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. เสวนา เรื่อง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565: แนวทางการตีความและการบังคับใช้. ศูนย์กฎหมาย อาญาและอาชญวิทยา. 28 เมษายน 2566.

พระราชบัญญัติต่อต้านการทรมาน พ.ศ. 2552.

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้เป็นบุคคลสูญหาย พ.ศ. 2565.

ภาววัฒน์ สัตยานุรักษ์. รายงานการวิจัย เรื่อง บทบัญญัติทางกฎหมายเพื่อการป้องกันและปราบปรามการ ทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย. กรุงเทพมหานคร: สำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบัน พระปกเกล้า, 2565.